

S ezért nem lehet véletlen az, hogy a pátriárkák sorában Izsákról tudunk a legkevesebbet. Közvetítő ő: szerepel mint egy gyermek — de ebben a történetben igazában Ábrahám a főszereplő — és mint atya: de itt, valójában, Ézsauról és Jákobról szól az Írás. Izsák, a feláldozásra szánt, a *megkötözött*, a „szervedő szolga”, Krisztus ótestamentumi előképe; de legalább ennyire előképe a belőle fakadt nép, Ábrahám gyermekei sorsának is.

Az én számomra elsődlegesen ez az Akédah jelentése. Az égőáldozatban elhamvadt, de ugyanakkor Isten kegyetlen kegyelme által életben maradt zsidóság jelképe: azé, aki minduntalan élete utolsó pillanatát éli, látja a feléje közeledő kést — és aki szüntelenül a megmenekülés első pillanatát érzékeli, a halálból visszatérés fordulatát: gémberegetten, a hit és a hitetlenség irracionalitásában. Az Akédah számomra, végtelenül gazdag és végtelenségig elemezhető tragikumában a zsidóságnak mint Isten választott népének, az embernek mint az Isten saját képmására alkotott teremtménynek — és benne a világba leszálló Istennek megkötöztetése.

KEMÉNY ISTVÁN

A te napod

*Miért én legyek a tavaszi áldozat
a szertartásos márciusi esőben?
A számomra terbes tánc szíve?*

*Miért én legyek? Gondolkoznál ezen?
Ments meg! Javasolj mást helyettem!
Kötözd meg, és szeress öbelé.
Én meg majd hazatalálok egyedül.*

*Adj tebát parancsot. Oldozzatok el.
Persze azonnal sírni, toporzékolni fogok,
de ezt el ne hidd nekem:
az enyém nem az a tánc lesz, mint a tietek.
Nem én kellettem. Zavarjatok csak el.*

*Nem én kellettem. Nem én kellettem!
Az egész folyópart egyetlen öröm lesz,
a te örömöd, a te napod.
Meztelenül ugráltok új választottad körül.
Nem én kellettem. Gondosan
a fáklyák körén kívül ólálkodom majd
a te napodon.*